Rimaszombat, 1885. deczember 25. 52. szám. Hatodik évfolyam.

Szerkesztőségi iroda:
R.-Szombat, Jánosi-uteza 42. sz. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési dij:
Egész évre . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASÁRNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:
R.-szombat, Losonczi-u'cza 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendők a kiadóhivatalt illető előfizetési pénz-, hirdetmény-, nyilttér- és fel-zólamlások.

Hirdetési dij:
Egy négyhasábos petitsor térfogata . . . . . 5 kr.
Bélyegdij: minden beiktatás után . . . . . 30 kr.

Nyilttér:
Egy sor . . . . . 20 kr.

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala Rimaszombat Losonczi-uteza 24. sz., nemkülönben minden hazai postahivatal. Az előfizetések legczélszerűbben posta-utalvány utján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Karácson ünnepén.

Ismét elérkezett a karácson, a keresztyénség örömekben leggazdagabb ünnepe.

Az a vágyódás, prófétálás és jövendölés, mely a Jézus születését megelőzte s zörgetett egy jobb kor után, az irások szerint, kicsiben ma is ismétlődik, minden előkelőbb keresztyén háznál. Élénk sürgésforgás, készülődés, titkolódzás előzi meg a karácson ünnepét, mindenki igyekszik legkedvesebbjeit ajándékkal lepni meg. Az ünnep öröme a családból indul ki, a kivilágitott karácsonfa alól, hol a szülék boldog mosollyal nézik gyermekeik örömsugárzó arczát; aztán onnan terjed tovább, bekopogtat a nyomorlakta hajlékba is, a hol éheznek, fáznak s visz magával ruhát, kalácsot, hogy az is érezze az ünnep örömét, a kinek senkije és semmije sincs ezen a világon. A felebaráti szeretet e napon igyekszik minden könyet eltörülni a földről; teremt egy napot minden esztendőben, a mikor a nyomor jajkiáltása szünetel.

Es mindez a Jézus nevében történik igy!

Annak a Jézusnak nevében, a ki a betlehemi jászolban, alacsony sorsban jött a világra s mégis tudott ajándékokat osztogatni. Az égnek minden kincsét lehozta a földre, s még ma is karácsonfát készit mindazoknak, a kik éhezik és szomjuhozzák az igazságot. Annak a Jézusnak nevében, a ki legelső helyen a szegényekhez jött, hogy enyhitse nyomorukat, s a felebaráti szeretet jótékonyságával hidalja át a gazdagság és szegénység között tátongó mélységet. Annak a Jézusnak nevében, a kinek bölcsője felett nyilatkozott az ég, kedveért angyalok jöttek a földre s hirdették a megváltó jelszavát: „dicsőség magasságban az Istennek, békesség e földön és az emberekhez jóakarat.“

A keleti ihlet oly keretbe foglalta a karácsoni képet, hogy ennek varázslatos, tündéries ragyogását, a közvetlenség erejével ható melegséget az egymásután következő századok érintetlenül hagyják, nem csökkenthetik. Minden karácsonkor fülünkbe cseng az angyalok üdvözlete, a pásztorok meglepetése; felragyog a fényes csillag, mely a megváltót kereső keleti bölcseket vezeté; látjuk szinről-szinre az öreg Simeont, ki karjaiba véve az isteni gyermeket, felsohajtott: „Uram bocsásd el a te szolgádat békességgel . . .“ Mikor még a gyermekkor édenkertjében jártunk, milyen varázserővel birtak előttünk ezek a képek, nem tudtunk tőlök megválni, százszor is elővettük őket, ott a felállitott karácsonfa alatt. Mily közel voltunk az éghez, milyen eszményi szép világ lebegett képzeletünk előtt, mily igaz tisztelettel és vonzalommal viseltettünk akkor a betlehemi kis gyermek iránt! — Az ajándékokat ő maga adta nekünk . . . a bölcsőből kezét nyujtá felénk.

A gyermekből ifju lett, s az ifjuból férfi . . . és lassankint eloszlott a varázslat, a kételkedés szele feltámadt lefujni a képzelet aranyfüves takaróját . . . Az ég bezáródott, az angyalok, tündérek eltüntek, az égi szózat elhalt, Simeon pihenni ment az ő atyáihoz, a keleti bölcsek más uton tértek vissza hazájokba. Velök együtt kivetkeztünk a karácsoni örömből, a rideg való elkergette a karácson ünnepének tarka pillangóit.

De nem maradt-e hát semmi, a miért a férfi is hevülhet? Óh igen! Azok a karácsoni képek meganyi hierogliphek, a melyeknek igen egyszerü kulcsa van. Az a sötét éjszaka, mely elterült Betlehem felett, jelképezi azt a szomoru lelki sötétséget, mely a Jézust megelőző időkre nehezedett; a sötét éjszakában feltámadt fényes csillag s az annak vezérlése alatt utazó bölcsek, jelképezi az emberiség sarkcsillagát. Jézust, a ki kiterjeszti vallásának fényét még a bölcsészetkedvelő pogányokra is, a kik ellenállhatlan vonzalmat éreznek követni az ő csillagát s mindazon szellemi kincseket, a melyeket az idő folyamán gyüjtöttek, a bölcsészet egész kincsesházát az arany, tömjén és mirha alakjában lerakják annak lábaihoz, a kinek csillagfénye, vallásos világnézlete az övéket egészen elhomályositá. Az öreg Simeon jelképezi az ezredeken át váró, Messiást kereső zsidóságot, mely a várakozásban egészen megöregedett, s mikor végre megpillantja a látóhatár szélén a megigértet, örömmel fekszik a sirba, készséggel ad a feltisztult lelki vallásnak helyet. Es az idők teljessége mi egyebet jelent, mint a világtörténet legalkalmasabb pillanatát? Jelenti, hogy Jézus akkor jött kisegiteni az emberiséget, mikor az erkölcseiben megromlott, társadalmában korhadt ó világ el volt készülve arra, hogy egy sebesen zugó szél zendülésére összeroppanjon. Azok a pásztorok ott Betlehem mezején, kik első kézből kapják az örömhirt s viszik azt sorra, jelképezik azokat az egyszerü embereket, kik legelsőkül állanak Jézus mellé, legelőször értik meg őt. Azok a földre leszálló angyalok, kik a pásztorok közé vegyülnek és segitnek örülni nekik, jelképezik az ég és föld, az Isten és ember egymással való szent ölelkezését, jelképezik az égi és földi érzelmek összeolvadását az emberi szivben.

TÁRCZA.

Mit hozott a Jézuska?!

Nem tudom ugy van-e vele mindenki, de nekem az ünnepek között legjobban tetszik a karácsony. Ha megkérdenék, talán okát se tudnám adni hirtelenében. Talán azok a boldog gyermekkori reminiscentiák elevenednek fel ilyenkor, melyekre még most is öröm gondolni, a lélek azon édes felejthetlen emlékei, melyek gyermekkoromban a szent karácsony ünnepét hetekkel előbb oly várva-várttá, s azontul oly sokára emlékezetessé tudták tenni a kis Jézuska jó gyermekeknek szánt s szokott pontossággal megérkező ajándékaival, — talán közrehatott az öntudatlan erkölcsi érzet, hogy ime, a kis Jézuska csakis jó gyermekeknek szánt ajándékaiból neked is megjött, s igy te is „jó“ vagy, talán az ábrándos ifjukor emlékei, — hosszasb távollét, diákszenvedések után látni a kedves gondnélküli otthont, a jó szülőket és „őt“ az egyetlent, — a minden küzdés czélját, koronáját, s aztán számolgatni, tervezgetni, még egy, két, három karácsony, s aztán jön a farsang, a „mi“ boldogságunk, üdvösségünk, örökké tartó, soha el nem muló farsangja, — a mint azt az ifjui ábránd virágokkal, derüséggel, pacsirtával, fülmilével ki tudja szinezni magának, — nem egy talán azok a páratlan kedélyes esték, a melyekhez hasonlókat az év egyetlen időszakában sem lehet elővarázsolni, a mihez itt maga a természet is hozzájárul, inkább összehozza az embereket, meleg szobába, társaságba késztetve mindenkit. Egy szó mint száz: a szent karácsony a legkedélyesebb, legszebb és legkedvesebb ünnep.

* * *

A szent karácsony ünnepe eljövendő volt az 1882. esztendőben is. Repeső örömmel várták a kicsinyek, boldog elégültséggel a szülék, édes sejtelemmel az ifjuság, hittel és reménységgel a szegények. A sok fényes kirakat csak ugy csillogott a sok szebbnél szebb karácsonyi ajándékul alkalmas tárgyak halmazától, melyek között minden jó gyermek számára megtalálja a Jézuska a neki szánt darabot. A boltokba özönlött a nép, mintha nem is pénzért, hanem ingyen, ajándékba adnának mindent. Mert hát erre az alkalomra még a szegényebbnek is van egy pár megtartogatott forintja, mindenkinek van valakije, a kit meglepni, akinek örömet okozni akart.

Végre elérkezett a kis Jézuska születésnapjának estéje, vagy a mint mondani szokták — szent karácsony szombatja.

Várady ur házánál is volt sürgés-forgás e napon.

A kivánesi szemektől jól elrejtett helyen — a ház legbensőbb, rendszerinti használatban nem álló szobájában készült a kicsinyek öröme: a pompás karácsonyfa. — Az észak fáinak királya, az örökzöld fenyő ágai alig birták tartani azt a sok terhet, melylyel a kis Jézuska oly bőkezüen elárasztandó volt a kicsikéket. — Az aranyos diók százai, mosolygó piros almák, kis baba, lovacska, szekérke, főzőkészülék, csákó, kard, kis puska, képes könyv, bajazzó, lutri s a mi egyéb meglepő, örömet okozó csecsebecséket a gondos, szerető Jézuska kiválasztott, mind legnagyobb izléssel volt elhelyezve a karácsonyfán, és nehogy kétség és veszedelem támadjon az iránt, kit illet egyik vagy másik e tárgyak közül, volt gondja a Jézuskának még arra is, hogy az egyes tárgyakat kis czédulával megjelölje, ez a Laczikáé, az a Piroskáé. — Hát Vilma, a ház kedvencze, szemefénye, a legnagyobb, az eladó leány nem kap semmit? Várjunk egy kissé, a kis Jézuska, a jó Jézuska nem feledkezik meg senkiről.

A karácsonyfa izléses elrendezése szintén neki köszönhető. Most is ott sürög forog körülte s rendezi, igazgatja, a hol még a szükséges összhang valami igazitani valót hagyott fenn.

Vilma, Várady ur legnagyobb gyermeke; — még alig 18 éves, teljesen kifejlett, gyönyörü eszményi alak. Karcsu termete a középmagast meghaladja, izmai kifejlettek, keble domboru, arczszine a legtisztább alabástrom, melyen átver az egészség pirja, szemei mély tüzüek, éjsötét feketék, s a mellett a legnagyobb jóságot tükrözők, felettök merész szabásu szemöldök ivel; mig az egész arczot hamiskásan göndörödő ében fürtök árnyékolják. — A vékony metszésü, mosolyra hajló piczi korall ajk s azok a bemélyedő nevető gödröcskék elsőrangu szépséggé teszik.

Es ez a vidámságra termett alak, a kit képzelni sem lehetne másként mint mosolyogva most, — a midőn mindenki örül — levert, szomoru és csüggeteg. — A mint a felállitott karácsonyfát távolból nézi, szemébe ötlik az a csókolódzó páros galamb. — Kebléből mély sohaj szakad.

Miért a bánat, a szomoruság e jólétben élő, életvidor leánynál, kinek mindenki kedvét keresi? Mit jelent a felszakadó mély sohaj?

Vilma egyedül van a szobában.

A rövid téli napszürkület beálltával sürü, hideg köd ereszkedik lomhán a tájra.

Vilma meggyujtja a függő csillárt, az ablak redőnyöket lebocsátja, a közel álló kerevetre ül, — piczi kezével elsimitja homlokát, mintha a bánat sötét kinyomatát akarná elüzni onnan, — s gondolatokba mélyed.

Gondolatai szállnak, repülnek vissza a multba, egy évvel vissza, az elmult év szent karácsony ünnepéhez, az ő legszebb legboldogabb karácsony ünnepéhez.

Olyan jól emlékszik mindenre,

Akkor szép holdvilágos est volt, — nem ilyen kietlen, zuzos, mint most.

A mint az esteli harangszó elhangzott, látogatók érkeztek. Bánfalvi Aladár, a délczeg ifju, az első gavallér földesur, s a mellett járási szolgabiró érkezett barátjával Kuti Ferkóval. Azt mondták, eljöttek megnézni, mit hozott a Jézuska, eljöttek részt venni a kicsikék örömében.

Mindkét fiatal ember régi ismerőse volt házuknak A szives látásban nem volt hiány, sőt ellenkezőleg a papa öröme határtalan volt, s ki is jelentette azon módon: No lám, még én rám is gondolt a Jézuska, a midőn titeket ide vezerelt, most már csinálunk egy jó estét.

Hiába szabódott a két fiatal ember, hogy de biz ők csak a karácsonyfát jöttek megnézni, meg a kicsikék örömébe résztvenni, mert a papa határozottan kijelentette: De már édes öcsém, innen ugyan éjfél előtt el nem mentek! Es hogy teljes legyen a létszám, az obligát házibarátok azonnal értesitve és felkérve lettek a vacsorához leendő szives megjelenésre.

Elérkezett a várvavárt pillanat, — a csengetyü megszólalt, a belső szoba ajtaja faltárult, s ott állt a kicsikék örömére a kis Jézuska ajándéka, a pompás karácsonyfa, mindenkinek meghozva a magáét. Mohó örömmel szemlélték a gyermekek a pompás ajándékokat.

Vilma még soha sem találta a karácsony estét oly kellemesnek, a karácsonyfát oly csodaszépnek mint most. Mintha nemcsak azok a diók lettek volna megaranyozva, nemcsak a czifra babák aranyos ruhába öltöztetve, hanem az egész világ kivül-belül mind csupa szinarany lett volna.

Olyan aranyos jókedve volt neki magának is.

Es a jókedv olyan ragadós, elragadt az mindenkire, felvillanyozva a kedélyt, mint a szikra, sürün pattogtak az élczek, s a fesztelen jókedv felderité a társaságot.

Bánfalvi kiválólag vele foglalkozott, együtt nézegették a kis Jézuska ajándékait, együtt tették megjegyzéseit, s azok különösen, a melyeket Aladár tett, mind olyan találók, érdekesek voltak.

S aztán mikor egy óvatlan perczben, a mi alatt a mama dolgai után nézni kénytelenittetett, a papa nagy disputába bocsátkozott Kuti Ferkóval a felett, miként lehet ember, a ki a tarokkot nem kedveli, és mialatt a gyermekek a diszes karácsonfát lekoppasztani és tartalmából a nekik járó osztályrészt jogos birtokukba venni igyekvének, a mint ketten az ablak redői árnyékában a holdvilágos est szépségében gyönyörködének, igy szólt Aladár:

— Vilma nagysád! Kegyednek a Jézuska általam karácsonyi ajándékot küldött, oh szóljon, elfogadja-e azt, s elfogadja-e mellé — a mi már ugy is a kegyedé — szivemet, szerelmemet?

Itt Aladár egy egyszerü karika-gyürüt vett elő.

Vilma lángba borult, felmagasztosult arczczal állott az ablaknál, forró homlokát a hideg üvegre hajtva, hüsité, — majd felnézett azokkal a mély tüzü szemekkel, melyekben ekkor az üdvösség egész világa benne ragyogott, s alig hallhatóa

Mai számunkhoz van mellékelve a „Franklin-társulat“ könyv-, hirlap- és naptárainak árjegyzéke.

ime ez a karácsoni események magva és ezekért méltó lelkesülni ma is. A gyermekkel együtt az öreg is, a szegénnyel a gazdag is leborulhat a betlehemi bölcső előtt. Hiszen ebből a bölcsőből kelt ki mindaz mi lelkesiti, vigasztalja és erősiti az emberiséget. Az a jászolban nyugvó gyermek törte szét a népeket és embereket egymástól elkülönitő válaszfalakat. Ő volt az, a ki Istenből atyát, az emberekből testvéreket, a különböző népcsaládokból emberiséget teremtett. Szelleme csillagának fényével bevilágitotta keletet, nyugatot. Nyomán uj élet támadt. A cultura, az erkölcsök szelidülése, az élet és vagyonbiztonság, a jólét, béke, a rabszolgaság bilincseinek széttörése, a nemzetek szabadságának biztosabb alapra fektetése, a hitvesi hüség, a gyermekek iránti forró szeretet, a felebaráti szeretet ezerféle nyilvánulásai, az élet kétségbeejtő helyzetei között támadt lelki erő — mind, mind arról a karácsonfáról hullott le, melyet a betlehemi éjszakán. Isten állittatott az ő angyalai által, első helyen a világ szegényeit képviselő pásztoroknak s általuk az egész emberiségnek.

Bizony bizony nagy karácsoni ajándékot nyert ama sötét éjszakán az emberiség! Dicsőség magasságban az Istennek!

A mai napon legyünk tehát ujból gyermekek mindnyájan. Szólaltassuk meg házi angyalainkat, s tőlük tanuljunk lelkesedni, melegülni az eszményi dolgokért! Erősbödjék a békesség e földön és az emberekhez való jóakarat!

Adjon Isten boldog karácsont az egész keresztyénségnek. Legyenek telve a templomok örvendező néppel mindenfelé! **Ruszkay Gyula.**

Szemle.

Az esztendő végén.

Èrdemes ilyenkor nehány visszapillantást vetni az elmult napok eseményeire, mert a reminiscentiak, legyenek édesek vagy keserüek, mindig tanulságos haszonnal birnak.

Bizony szegény 1885, téged se sok ember sajnál, hogy véged van. Jobban siratjuk, a mit elraboltál tőlünk, mint pontosan kimért napjaid letüntét! Az idő, ez a világnak a legnagyobb problemája. Ki fejtené meg mi az? Napot naphoz, évet évhez toldunk, s az ugynevezett mindennapi gondok és fáradalmak között nekünk, a közönséges élet apró alakjainak, alig jut eszünkbe törődni a felett, a mi mindnyájunknál tovább tart. — Ki volna tisztába a „mindig“ és „soha“ fogalmával? E ket szó fejezi ki az örökkévalóságot, -- nagy kár, hogy az elsőt csak a szerelmes ember képzeli, a másikat meg csak a halott ismeri.

Az egész esztendőről ugyan mi jót mondhatnánk? Elszedte tőlünk kedveseinket, kik egymásután haltak el, s mintha megkoronázni akarta volna a halál fejét, elvitte tőlünk azt is, kit két hét óta egész vármegye sirat,

Azután . . . no de adott mindazért cserébe busás dijakat. Jött a nagy adó meg a kis termés, és annak még kisebb ára. Szükölködtünk, betegeskedtünk, fáztunk, dühösködtünk, sirtunk, — ebből állott 1885.

Végre a szőlőtermés beütött. Van sok és jó bor, mulassunk.

Mikor aztán végre a dalárda ráadja a fejét, hogy csinál egy jó estét . . . . éjfélkor közbelép egy nagyhatalom és azt mondja hogy — — — tessék hazamenni.

Egyszóval jó, hogy a dalárda második zeneestélye még 1885-ben volt, annak a sovány esztendőnek az emlékei közé még beválik egy ilyen mulatság, de — — — 1886-ra adja Isten, hogy jobbakat lássunk!

* * *

Már vagy nekem van nagyon rosz kedvem, vagy pedig a karácsony csakugyan rosz, de ez idő szerint szokatlanul feketének látom a társadalmi életet.

Ugyan mondják meg nekem tulajdonképen, ezek az emberek a várost bérlik-e, vagy a város vásárait? Mert mahelnap falusi gazdáink nem mernek keresztülutazni a városon. Üres szekerek mennek át a városon tégláért, cserépért a felsőbb vidék falvaiba, s ha megmernek állani etetés végett valamely erre alkalmas téren, nyomban rájok csap a vásárbérlő és — nem tudom mi czimen — 10—20 krajczárokat szed tőlük.

Hát mi ez? fizettesse meg a vásárlókat és eladókat, de a kik nem a város területére, nem üzleti czélból, csak keresztül jönnek, azoknak hagyjon békét. Elvégre is a városi hatóságnak sem áll jogában a „vásárbérlőnek“ bérbe adni egy egész vidék lakosságát!

Jobb lenne mindezen visszaéléseket mielőbb megszüntetni, mert ha e zaklatások sokáig tartanak, emlékezzenek meg rá az lesz a vége, hogy — — — egyszer csak jól elpáholják a „t. cz.“ vásárbérlő urakat.

Addig jár a korsó a kutra, mig eltörik.

* * *

Mióta egy-egy ártatlan körültekintéssel belekotyogok a szóbeszéd közben pertraktáltatni szokott közkérdésekbe, semmi ellen sem hallottam annyi kifogást, mint a rendőri ügyek vezetése ellen.

Pedig a gáncsolóknak nincs igazuk. Emlékezzenek vistza a tiz évvel ezelőtti Rimaszombatra és be fogják látni, hogy a külső csin és rend tekintetében mennyi előhaladás történt.

A legalsóbb néposztályok undoritó tivornyái azelőtt felforgatták az éjjeli város minden utczáit. Lármák, verekedések — még egyéb is — éji renden voltak mindenfelé, az utczák sárosak, rendetlenek, lámpák nem égtek, legfeljebb akkor, ha különben se volt rájuk szükség. Már akárki mit mond, mindez másképen van most.

Egy kifogásom volt: a „Huszár“ vendéglői bachanaliák. Egy este a vasutról jöve, utitársnőmet nem mertem arrafelé vezetni, oly éktelen lárma hallatszott onnan már messziről is. És hogy Rimaszombat város főkapitánya egy erélyes rendőri razziával ennek is véget vetett, csak méltó elismerést érdemel.

Ott ott, a korcsmák és lebujók falai közt, még ott lesz tisztiani való több is. Még egy kicsit több figyelmet a rendőri közegekbe, és még egy kissé gyakoribb razziákat, akkor aztán nemcsak azt fogjuk elmondhatni, hogy „röndnek muszáj lönynyi,“ hanem elégülten azt is, hogy „rönd van!“

Ugy legyen! **Tschew-Egueux.**

Gondolkozzunk!

Az ünnepnapok legalkalmasabbak az elmélkedésre és gondolkodásra; s valljuk meg, nekünk gömörmegyeieknek, most nagyon is érdekünkben és módunkban van az, hogy a karácsonyi örömök fel-felcsillámló jelei között se feledkezzünk meg az uj helyzetről, melyet a véletlen számunkra teremtett akkor, midőn szeretve tisztelt alispánunkat a közigazgatás hajójának kormánykereke mellől elragadta.

Az elhunytnak érdemeit ismeri a megye közönsége, méltatták azokat e lapok is; a roppant s csaknem pótolhatlan veszteséget tanusitotta azon általános megdöbbenés, melyet halála okozott, s önkénytelenül is — ismerve az elhunytat — e kérdés tört a szivekből az ajkakra: **ki fogja e helyet ugy betölteni**, miként az elhunyt betöltötte?

Ez az a kérdés, melyről nekünk sem a családi kör boldogitó élvezésében, sem a munka között, sem az élvezetek zajában megfeledkeznünk nem szabad.

Nem engedi ezt egyrészről maga az alispáni állás, másrészről pedig nem engedik meg megyénk ethnographiai viszonyai.

Magyar ember a megyéket megszokta az alkotmányosság védbástyáinak tekinteni, s e felfogás sokkal mélyebben gyökerezik népünk meggyőződésében, semhogy azt — habár megingatták is az ujabb megye-rendezési viszonyok, — kiirtani sikerült volna; mert a magyar ember az önválasztotta tisztviselőkben nem a „bureau“ gyakran pedans hivatalnokát látta és látja, hanem azt, ki legtisztább meggyőződése szerint méltó azon bizalomra, melylyel a választók többsége megtisztelte s igy azokban tanácsadóját, jogainak őrét, sérelmeinek orvosát látta eddig és látja ma is.

Ennek kifolyása azután az, hogy a jó közigazgatási tisztviselő azon területeken, melyekre müködési köre kiterjed, valóságos vezérszerepet visz hazafias, kereskedelmi, közgazdászati és közmüvelődési tekintetben, — a mennyiben minden e nemü irányeszmét tőle vár a nép, s azok keresztülvitelének módozatait legtöbb esetben a viszonyok szerint ő szabja meg.

Ezért követi a választott tisztviselőt a nép mindenütt, hol ez hivatásának magaslatára jutni, s ott rendületlenü megállani képes.

Ha már ily fontos szerepe, sőt hivatása van minden választott tisztviselőnek, mennyivel magasabb és szélesebb körü az alispáni állás, mely gyúpontja nemcsak az egész megyei közigazgatásnak, de egyszersmind képviselője a megye, mint közigazgatási hatósusogá: elfogadom, — és engedte, hogy Aladár ujjára huzza azt az egyszerü karika-gyürüt.

* * *

Uj esztendő napja nem messze esik karácsonytól.

Váradi ur házánál nagy a sürgés, nagy a forgás. Özönlik a vendég, s a ki kiváncsi rá, nem rest utánna kérdezősködni e nagy ünnepélyesség okának, ha még nem tudná azt, a mit mindenki tud, — megtudhatja, hogy ma tartja kézfogóját a megye legszebb leánya Váradi Vilma a megye legdélczegebb, leggavallérabb ifjával Bánfalvi Aladárral.

* * *

Uj év napjától január 7-ike épen annyira esik, mint a szent karácsony ünnepe.

A Váradi háznál ujra nagy sürgés-forgás van, de az arczokról a megdöbbenés, az aggodalom és ijedtség félreismerhetlen jelei olvashaték le.

Pedig nem történt senkinek baja sem a háznál, sem azonkivül, mindenki ép, egészséges, életerős most is. Künn az ország, a nagy világ dolgai, a nagy politika is teljesen rendén van, — csupán az a csekélység esett meg, hogy a világ egyik elrejtett zugában, méltóztatott nehány rongyos kecskepásztornak az uj állapotok iránti — mivel azokat politikai nézeteivel összeegyeztetni nem tudta, — legmagasabb elégedetlenségét kifejezni, s miután elégedetlenségét szavakban nem hitte elég nyomatékosan kifejezhetni, hangosabb eszközre, a fegyverre apellált, és miután a kecskepásztorok politikai nézetek tekintetében a magyar országgyülés magukat párthiveknek valló politikusainál is nagyobb egyetértésben látszanak lenni, — kerekedett ebből a kis heczczből egy jókora csetepaté. — Ezredek mozgósittattak egész váratlanul, s küldettek a legnagyobb sietséggel Herczegovina bérczes vidékére, megmagyarázandó a kecskepásztor uraknak, miszerint politikai nézetek tekintetében tévedésben lenni méltóztattak.

Röviden, Aladár, ki egy ily váratlanul mozgósitott ezred tartalék állományába hadnagyi rangot viselt, megkapta az: Einberufungs-karte-t.

Tehát menni kellett — harczba, háboruba.

A szigoru parancs csakis 24 órát engedett ügyei rendezésére.

Válni kellett az üdvösség 14-ik napján, minden bizonynyal hosszu időre, talán — — — örökre. Pedig már február elejére az esküvő is ki volt tüzve.

Váradiné a szerető édes anyák pontosságával előre gondoskodott a „stafirung“-nak otthon készülendő részei beszerzéséről, s a fényes anyagi helyzet, a jólét megengedte, hogy a még hiányzó a legrövidebb idő alatt pótoltassék.

És most mindez elmarad, közbejött egy véletlen, nem is sejtett esemény, és az üdvesség, boldogság oda mind sokára — — — örökre tán . . .

Válni, válni, az idő lejár!

Vilma és Aladár szent esküvel fogadtak örök hüséget egymásnak.

A kocsi előállt, — menni kellett!

Vilma és Aladár bucsuztak, szemközt álltak egymással. És a mint egymás szemébe néztek, olvasva azokban, kitalálták egymás gondolatát, a midőn azok tiszta derüjét a fellopódzó álnok nedv, a feltörő könyü elhomályositá, összeért a két szerető ajka s elcsattant az első, édes, menyasszonyi bucsu-csók.

Az első, s talán utolsó.

S azután még sokáig lobogott az erkélyről a távozó után s a kocsiból az elhagyott kedves felé a fehér kendő.

* * *

E gondolatok foglalkodtatták Vilmát, ezek leheltek árnyat szép homlokára, innen a bánat, a szomoruság, a szeretett még mindeddig vissza nem tért ifjunak szólt az imádott lány kebléből felszakadó mély sohaj.

Most egy éve még imádott leány, — ma párja vesztett gerlicze.

S Aladár már oly régóta, — és mi több, épen „ma“ — az ő boldogságuk kezdő napján nem irt. Talán meghalt, vagy a mire gondolni is iszonyat, talán — feledett.

Léptek zaja verte fel merengéséből. Èdes anyja jött. — Vilma nehány jelentéktelen igazitást tett a karácsonyfán, s miután azt müvészileg még egyszer körülnézték, eltávozának a szobából, előbb gondosan bezárva az ajtókat, a kulcsokat Váradiné vette magához.

Ma nincs vendég, azért a Jézuska csak az estebéd után jön meg.

Mindenki szótalan, egyhangu, Vilma feltünően halaványés szomoru volt. Es ha igaz, hogy a rokonlelkek gondolataikban találkoznak, — ugy nem valószinütlen, — hogy a család felnőtt tagjai aligha nem arról gondolkoznak mindannyian, a mik ezelőtt egy évvel történtek. Az nem volt ily szomoru karácsonyest.

A nyomott hangulat miatt és hogy a kicsikéknek az örömből lefekvésig több jusson, gyorsan végeznek.

A kis Jézuska megérkeztét jelző csengő megszóllal. Az ajtó feltárul s ott áll az ezer fényben tündöklő pompás karácsonyfa, melyre a kis Jézuska még mindig talált az utolsó eligazitastól fogva valami felaggatni valót, azon is ott függ a jező czédula: Vilmának.

A gyermekek öröme leirhatlan, eddigi néma bámulatuk hangos örömrivalgásba tör ki.

Vilma leveszi a neki szóló ajándékot, csinos bőrtok az, s a midőn feltárja, egy pompás arany nyakék tünik elő. — Egy édes mosoly az ajkon, csók az édes anya és édes apa kezére s homlokára, — ebből áll a köszönet, aztán egy hosszu önfeledt sohaj, s a szép arcz még halaványabb lesz, mint volt előbb.

Apa és anya értik e sohajt.

A gyermekek örömrivalgása mind hangosabb lett.

— Vilmám — szól a gondos édes anya — hát nem örülsz ez ékszernek?

— Oh igen, köszönöm, köszönöm — mondá alig hallhatóan.

— S mégis oly szomoru vagy? Te Aladárra gondolsz. Sorsán és sorsodon aggódol; vigasztalódj gyermekem, ő nemes jellem. De szólj, mi bánt? mi aggaszt?

— Kedves anyám! — szólt Vilma.

— Szólj gyermekem — bátoritá édes atyja.

— Tudjátok, hogy már rég nem irt. De még „ma“ sem; óh engem egy kinos sejtelem bánt, hogy neki baja történt.

— Oh te bohó! Mint történhetett volna neki most baja, hiszen már minden zenebona elmult, a békés állapotok régebben helyreállottak — szólt az édes atya s utána gondolá: Neked is többet érne most annál a nyakéknél egy kitépett notiz lapra irt nehány sor onnan a távolból.

— Vagy hát elfeledett, nem szeret többé — szólt a szenvedély kitörésével Vilma.

E perczben nagyot csörrent a nyitva levő ajtóban valami. Mindnyájan arra néztek.

Hát ott állt az ajtóban testestül-lelkestül, azon módon zúzosan, a jelenet utolsó részének néma tanuja: Bánfalvy Aladár hadnagy, a kicsinyek örömzsivajától észre nem vett érkezett.

— Aladár!

— Vilma!

— Nem mégy el többé? Nem bocsátlak!

— Nem, soha!

— Az enyém léssz?

— A tied örökre!

— Aladár bácsi, Aladár bácsi! — örvendtek a kicsikék. — Mit hozott a Jézuska? — Meghozta Aladár bácsit a Jézuska! — A jó, a senkiről meg nem feledkező Jézuska!

* * *

Várady ur házánál ujra nagy a sürgés-forgás. — Február eleje van, évforduló napja annak a napnak, melyen Vilma és Aladár örök hüséget esküdendők voltak az oltár előtt egymásnak.

Messzi földről özönlik a fényes vendégsereg, hogy tanuja legyen a most már igazán megtartandó és meg is tartott esküvőnek és egy szerető pár örök frigyének, a kik herczegöcz kecskepásztorok téves politikai nézete következtében, egy egész esztendőt vesztettek a földi üdvösségből.

ság jogainak fölfelé s lefelé egyiránt; mert mint a választott tiszitviselők legelsője, hivatva van tiszttársai eljárását a közigazgatás minden ágában ellenőrizni, mit csak akkor végezhet hiven, ha munkásság, rendtartás és jellem tekintetében maga jár elől jó példával.

Azért lesz megyénk területén nehéz a választás, mert ilyenekben Gömörmegye — dicsekvés nélkül elmondhatjuk — nem szegény. Annak az erős birtokos osztálynak, mely függetlenségét minden irányban megbirta védeni, s a melynek sánczain rést — miként ezt más törvényhatóságok területén tapasztaljuk, a nagybirtokok tulajdonosainak változása nem ütött, — sok oly jeles tagja van, kik férfi koruk teljében a munkaerőnek teljes birtokában vannak: kiket a közügyek körül tett tapasztalatok megedzettek, s a kik a jog és igazságért nyiltan sikraszállani bármikor képesek is. Ezért nem válhattak a közigazgatási hivatalok megyénk területén családi monopoliummá.

Jó lesz tehát gondolkozni, hogy a méltók közül a legméltóbb emeltessék a megyei közigazgatás élére.

De nehéz lesz a választás azért is, mert megyénk ethnographiai viszonyai sajátosak. Sajátosak pedig azért, mert vallás, nyelv és életpálya által annyira szét van a közönség tagolva, hogy csak mindent megfigyelő képesség és lankadatlan erély által lehet csupán összetartani.

Hiszen köztudománs dolog, s a történelem is tanitja, hogy az egyes államok hanyatlását rendesen a gyenge kormányok idézték elő; mig az olyan kormánynak, mely magasztos hivatásának teljes magaslatára jutott, — ha követett is el olykor-olykor némi önkényt, volt ereje és bátorsága azt helyrehozni, mig az erélytelen, bábkormány alatt rendesen megállapodás nélkül haladtak népek és nemzetek a bukás örvénye felé.

Gömörmegye poliglott megye, melynek polgárai közt helylyel-közzel azon rákfenével is találkozunk, mely felhasználva a nép müveletlenségét, sötétben bujkálva vezeti tévutra a szük látkörű polgártársakat, arczulvervén az igazságot, meghamisitva a történelmet. — Ott vannak az éj e huhogó baglyai a társadalom minden rétegében, szószéken és csapszékben egyiránt, egyik kezökben a bibliával, másikban a kancsukával, de a mézes-mázos szavak csengése sok helyen tulharsogja a korbács suhogásait; a népnél fájdalom, gyakran hitelre is találnak a csábos szavak.

E huhogó baglyokat elhallgattatni, nyelvöket és szárnyukat elmetélni tudni kell annak, ki megyénk első tisztviselője leend.

A ki tehát ily viszonyok folytán a közbizalom által megyénk alispáni székébe emeltetik, attól nemcsak fedhetlen jellemet, munkakedvet, képességet, de mindent megfigyelő tehetséget és lankadatlan erélyt kivánunk, mely nemcsak a közigazgatás mindenik ágára, de a társadalmi élet minden körére kiható legyen.

Gömörmegye ily férfiakban sem szegény

Ezért lesz nálunk nehéz az alispáni széknek betöltése, ezért kell e felett mélyen elmélkedni és gondolkozni.

—r.—

NÚBER SÁNDOR.

Szontagh Bertalan után Nuber Sándor?! Mintha csak a sors éreztetni akarná velünk mostohaságát, midőn egymásután, nem várva, nem remélve, alig nehány perczig tartó küzdelemben ragadja ki az élők köréből azokat, kikre oly égető szüksége volt, s lett volna még sokáig a magyar társadalomnak s a hazának. Amaz egy törvényhatóságot vezetett bölcsen, tapintatosan s erélyel; emezt alig egy évvel előbb állitotta a beszterczebányai tankerület élére, hova megyénk középtanodái is tartoznak, a jól megérdemelt bizalom, — s már mindkettő az igazak álmát alussza, s a közjóért, nemzetünknek társadalmi és tudományos előmeneteleért hőn dobogó szivek ott porlanak az édes anyaföld hantjai alatt, mig a vezért vesztettek tétovázva állanak a még uj sirhalmok felett.

Nuber Sándor kir. tanácsos és tankerületi főigazgatóhoz a rimaszombati egyesült prot. főgymnasium tanári karának alig egy évvel ezelőtt volt szerencséje. A tanári kar benne, — miként akkor e lapok hasábjain is jelezve volt, — oly tanférfiuval ismerkedett meg, kinek mindenre kiterjedő figyelme, az egyes tantárgyak módszerének helyes ismerete, azon szeretetteljes bizalommal, jóakarattal és tapintattal párosult, melyeket csak kiválasztottjainak juttatott a teremtő osztályrészeül; e mellett a társaságban nyilt, őszinte, minő csak romlatlan magyar kedély szokott lenni.

Igy ismertük meg mi őt Rimaszombatban időzése alatt, s a rokonszenv egész melegével várakoztunk reá most is: azonban helyette a következő gyászjelentés érkezett hozzánk: Az iglói ág. ev. főgymnasium felügyelősége és tanári kara fájdalomtelt szivvel jelenti Nagyságos Núber Sándor m. kir. tanácsos és tankerületi főigazgató folyó évi deczember hó 22-én, hivatalos működése közben rövid, de súlyos szenvedés és a halotti szentségek fölvétele után, történt gyászos kimultát. — A boldogult hült tetemei folyó évi deczember hó 24-én, délután 3 órakor a róm. kath. szentegyház szertartása szerint fognak örök nyugalomra tétetni. — Kelt Iglón, 1885. deczember 23. — Béke lengjen porai felett!

Hirek és vegyesek.

Lapunk jelen száma a karácsonyi szent ünnepek miatt, a rendes időt megelőzőleg jelent meg.

Boldog ünnepeket! E szóval üdvözli most minden jó ismerős egymást; mi is e szavakkal lépünk kedves olvasóink elé s kivánjuk, hogy mindazokat, kik bennünket szerény vállalatunkban szellemileg és anyagilag támogattak és támogatnak, teljes boldogságban találják a karácsonyi szent ünnepek.

Olvasóinkhoz! Lapunk jelen számával fejezte be 6 éves pályafutását. Mily sok akadállyal kellett küzdenie a lefolyt évek alatt, hogy egy, főkép a közönség közönyét megtörjük, tudják azok, kik a hasonirányu lapok küzdelmeit figyelemmel kisérik. Azonban lapunk diadalmaskodott a fel-feltornyosuló akadályokon; a közönség közönye mindinkább veszitett merevségéből s hovatovább többen látták át, hogy megyénknek szüksége van a központban egy oly organumra, mely az egyes irányeszmék megvitatásának nyilvános teréül szolgáljon. Miként felelt meg a „Gömör-Kiskont" e magasztos feladatnak, bizonyitja az, hogy megyénk legkiválóbb vezérférfiai támogatják szellemileg és anyagilag, s hisszük ő utánuk nagyobb mérvben fogja a közönség is; felkérjük tehát mindazokat, kik lapunkat járatni ohajtják az előfizetésre, a hátralékban levőket pedig a be nem fizetett összeg mielébbi beküldésére. Az előfizetési és hátralékban levő összegek legczélszerübben postautalványon lapunk kiadóhivatalába küldendők.

Királyi adomány. Ő felsége a kis-gömöri templom épitesi költségeihez magánpénztárából 100 frtot adományozott.

Kitüntetés. Fábry Aranka urhölgyet, a rimaszombati fensőbb leányiskola bájos tanitónőjét, az iskolai takarékpénztárak szervezése körül szerzett érdemei elismeréseül a vallás- és közoktatásügyi minister 5 db arany jutalommal tüntette ki.

Diszoklevéllel szándékozott kitüntetni dalárdánk az országos daláregylet karnagyát, Huber Károlyt. A kitüntetés azonban elkésett, mert mint a fővárosi ujságokban olvassuk, a magyar zeneügy nagy veszteségére Huber Károly meghalt.

A mükedvelő-társulat végre Berczik Árpád „A kék szoba" czimü darabjának próbát megkezdette. Az előadás mint halljuk január 6-án fog megtartatni, a dalárda közreműködésével.

A rimaszombati dalárda második dalestélyét diszes közönség jelenlétében f. hó 19-én tartotta meg a kaszinó helyiségében. A mulatság elég változatosnak igérkezett, mert volt dal, zene, táncz, akármenyi de igen szivesen vennénk felvilágositást arra nézve, vajon miért volt szükséges egy oly diszes hölgy közönségnek alig a mulatság kezdetén felmondani a szives vendéglátást.

A hármas szám a boldogult alispán életében: született 1823-ban, 63 éves korában decz. 13-án meghalt, 43 évig hivataloskodott, 33 évet töltött el házasságban, 13 évig volt alispánja Gömörmegyének.

Szerencsétlenség. A folyó hó 21—22-ikén tartott putnoki országos vásárról hazatérő rimaszombati iparssok közül egynek kocsija oly szerencsétlenül dült le Rimaszécs mellett, hogy a rajta ülő Krisko Pálnét a lehulló ládák sulyosan megsebesitették, annyira, hogy a szerencsétlen nőt eszméletlen állapotban szállitották be Rimaszécs városába, s csak a gyorsan alkalmazott orvosi segély mentette meg a komolyabb következményektől.

Rendőri razzia. A mult hét egyik éjjelén szigoru rendőri razzia volt Rimaszombatban. Egyetlen korcsmából 13 két- s existentiáju nőt kisértek be a rendőrök a városházára, honnan másnap 6 került a kórházba.

Karácsonyfat állitott a helybeli nőegylet 26 árvájának e hó 20-án a kisdedovó intézet helyiségében, hol esti 6 óra felé nagyszámu vendégkoszoru gyülekezett egybe, hogy tanuja legyen a szép ünnepnek. Az árvák félkört képeztek a belső teremben, hol a karácsonyfa dusan megrakva ragyogott. Glauf Pál ev. lelkész hozzájuk megható beszédet intézvén, elmondta nekik, hogy Isten mikép gondoskodik róluk a nemesszivü, kegyes nők által, hogy midőn az egész keresztyén világ Jezus születésének ünnepléséhez készül, nekik is örömet szerez. A gyermeki szivhez szóló imáját alig birták a megindulástól elrebegni. Nem volt szem, mely szárazon maradt e megható jelenet alatt. — Majd kiosztották a jó hölgyek a fölhalmozott adományokat, Jutott minden árvának bőven a kalácsból, gyümölcsből, süteményből; mindegyike kapott kész ruhát, lábbelit, ruhára valót, képes könyvet, egyéb apróságot. Végre vacsorához ültek s örvendve költötték el azt. Sugárzó arczczal köszönték meg a hölgyek kegyességét s hálát adtak az istennek, hogy még sem oly árvák ők, mint gondolták. Eltérünk azon szokástól, hogy megnevezzük azon nemeslelkü hölgyeket, kik a szép ünnepet rendezték. Megsértenők azoknak öntudatát, kik nem akarnak láttatni az emberek előtt, hogy jót cselekesznek, mert nem tudja balkezök, mit ád a jobbik.

Mai számunkhoz mellékelve veszik olvasóink a Franklin-Társulat kiadásában megjelenő hirlapok előfizetési fölhivását. Ez utóbbiak között a legrégibb az immár 33-ik évfolyamát élő „Vasárnapi Ujság", mely nagy képes hetilapnak, az olvasó közönség e kipróbált házi barátjának, jövőre legjobb ajánlása képeinek évről-évre szaporodó száma és szebb kivitele mellett, kiváló irodalmi erők által kiállitott, folyvást növekedő változatos tartalma, mely teljesen fölöslegessé teszi a magyar közönségnek hasonló külföldi lapok járatását; mig társlapja a „Politikai Ujdonságok", a politikai heti események gondos és hű összeállitását adja és képes gazdasági melléklappal van bővitve. A „Képes néplap" a legolcsóbb hetilap, a kevésbé vagyonosak vasárnapi ujsága, tanulságos és mulattató tartalommal, s a politikát tárgyaló rendes rovattal; ezek kiegészitője a „Világkrónika" czimü képes melléklap, mely eddigi rovatai mellett ujévtől kezdve nagyobb elbeszéléseket és regényeket is fog közölni, és a mely hetiközlönynek ép ugy, mint a „Képes Néplap"-nak ára félévre csak egy forint. Ugyanez iv tartalmazza a „Jogtudományi Közlöny" szaklapnak előfizetési fölhivását, továbbá a Franklin-Társulat könyvkiadványainak jegyzékét.

Egyik legjutányosabb szépirodalmi füzetes vállalatunk kétségkivül a „Mulattató zsebkönyvtár", melyből eddig harmincz darab tizenkétkrajczáros füzet jelent meg. A választékos és változatos tartalmu füzetek első rangu iróinktól származnak. A vonzó regények és elbeszélések szerzői közt Balázs Sándor, Lauka Gusztáv, Szokoly Viktor, Szabó Endre, Bartalus István, Dr. Mátray Ernő, Hevesi József, Csepreghy Ferencz stb. nevével találkozunk. Az európai irók közül Dickens, Sardou, Szeville, Eckstein, Zsekoche stb. müveiből jelentek meg kitünő forditások. A magyar irodalmi régiségekből a régi jó gróf Gvadányi hires „Rontó Pál"-ja s a háromszáz esztendős „Salamon és Markalf" tréfás históriája szintén a „Mulattató Zsebkönyvtár"-ban látott ujabb világot. Egy szép kis olcsó könyvtárt ajánlunk, midőn a „Mulattató Zsebkönyvtár" valóban jutányos és becses füzeteit karácsonyi vagy ujesztendei emlékül olvasóink szives figyelmébe ajánljuk. Megrendelhető a kiadónál, Buzárovits G. Esztergomban, valamint minden könyvkereskedésben is kapható.

Törvényszéki csarnok.

Erdekes fenyitő végtárgyalás folyt le, e hó 17-én, a helybeli kir. törvényszék előtt. A hallgató mintegy megujulni látta képzeletében a hires nagyidai harczot, midőn a kihallgatások nyomán, teljes képet alkotott magának, a fájdalom! Zöld asztal elé került czigány virtuskodásokról. Három czigánylegény hegedült, nem nyiretytyüvel, hanem bottal, nem is hegedün, hanem a szilaj mulatságukat zavaró rendőrök hátán. S nem „egyedül járta" a mulatozó, hanem a körülötte röpkedő palaczkok, székek s más röpülésre tanitott tárgyak is segitettek neki. Történt pedig mindez egyik testvérvárosában megyénknek. Dicső volt a harcz, vendégek, vendéglős s rendőrök, egyenlő buzgalommal futottak a megdühödött harna hősök előtt.

Beszélt is a fáma eleget rola annak idején, hanem még babérkoszoru is övezé a győztesek homlokát. — Hanem változtak az idők. — Ma már a vádlottak padján ült összehuzódva, megtörve a hősök csoportja, s a régi bátorság csupán a felolvasott jegyzőkönyvek soraiból hangozák. — Csak akkor villant fel egy-egy sugara a szemekben, midőn azok a holt betük szakadatlanul hirdeték a levert ellen gyászos futását.

Elmult, visszajöhetlenül. — Sürü fátyol borul lassan-lassan reá. — Hőseit — legalább egyidőre — eltemeti hét hónapi börtön sürü sötétsége.

Hivatalos közlemények.

Pályázati hirdetmény.

13201. sz. Dr. Löcherer Tamás volt m. közkórházi másodorvosnak ezen kórházhoz igazgató orvosi minőségben lett kineveztetése folytán a kórházi másodorvosi állomás üresedésbe jövén, ennek betöltése végett ezennel pályázat nyittatik.

A kórházi másodorvos évi fizetése 600 frt-ban van megállapitva.

Felhivatnak ennélfogva mindazon hazai orvostudorok, kik ezen állás elnyerésért pályázni kivánnak, hogy elméleti és gyakorlati képzettségöket, valamint eddigi foglalkozásukat, s magyar állam polgárságukat hiteles okmányokkal és illetve bizonylatokkal kellőleg felszerelt pályázati kérvényüket hivatalomhoz Rimaszombatba az 1886. évi január hó 1-sö napjáig mint végső határidőig annál bizonyosabban adják be, mivel a később beérkezendő kérvények többé figyelembe vétetni nem fognak. — Rimaszombat, 1885. deczember 17.

Alispán helyett: **Ujházy,** főjegyző.

Felelős szerkesztő: LŐRINCZY GYÖRGY.

Magán-hirdetések.

Hirdetmény.

7070. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirré teszi, hogy **özv. Tóth Istvánné** végrehajtatónak **Punka Tamás, Borbála** végrehajtást szenvedő elleni 80 frt tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén levő Alsófalu község határában fekvő, az alsófalusi község 3. számu tjkvben foglalt $^6/_8$-ad urb. telekből Punka Tamás Borbálát illető $^1/_8$ rész jutalekára az árverést 515 frtban ezennel megállapitott kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1885. évi január hó 15-ik napján délelőtt 10 órakor Alsófalu községben a községi biró házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alól is eladatni fognak. — Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át- vagyik 51 frt 50 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t.cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számitott, és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállitott szabályszerü elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1885. évi november hó 6-ik napján.

A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

Fornét, kir. tszéki elnök.

Hirdetmény.

6412. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirré teszi, hogy **Mesovicz Judita** végrehajtatónak **Mesovicz Mihály** végrehajtást szenvedő elleni 88 frt tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén levő Tiszolcz község határában fekvő a tiszolczi 62. sztkben foglalt ingatlanokból Misovicz Mihályt illető $^3/_{14}$. rész jutalékára 160 frt, a tiszolczi 95. sztkben foglalt Misovicz Mihály és Misovicz János nevén álló ingatlanokra az árverést 190 frtban ezennel megállapitott kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1885. évi deczember hó 30-ik napján, délelőtt 10 órakor Tiszolcz községben a községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alól is eladatni fognak. Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis a tiszolczi 62. sztkben foglalt Misovicz Mihály illetőségére 16 frt, a tiszolczi 95. sztkbe bejegyzett Misovicz Mihály és János birtokára 19 frtot készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számitott és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállitott szabályszerü elismervényt átszolgáltatni. Kelt Rimaszombatban, 1885. évi október hó 9. napján.

A rimaszombati kir. törvényszék mint tkönyvi hatóság.

Török, kir. tszéki elnökh.

Eladó szántóföld.

Rimaszombat város határában, a pokorágyi ut mentén 4141 négyszög öl I. osztályu szántóföld, — kedvező feltételek mellett — szabad kézből eladó. — Venni szándékozók sziveskedjenek **Szabó József** mészároshoz fordulni.

MAJOROSSY M.,

férfi-ruha készitő.

Rimaszombat, Temető-utcza 4. sz. I. emelet.

Alólirott tisztelettel felajánlja szolgálatkészségét a beállt farsnagra mindenféle divatos

báli öltönydarabok,

ugyszintén uraságok szolgaszemélyzetei részére

egyenruhák (livrès)

bárminő szinben, kivánság szerint való gyors és jutányos áron elkészitésére.

Ez alkalomal felhivom a t. cz. közönség figyelmét még a raktáramban levő mindenféle

kész férfi- és gyermeköltönyeimre,

Magamat a t. cz. közönség pártfogásába ajánlva, maradtam Teljes tisztelettel

Majorossy M., férfi-szabó.

Huszonhetedik évfolyam.

Előfizetési felhivás a

„Budapesti Bazár“

1886. évi folyamára.

A „Budapesti Bazár“ egy év lefolyása alatt 2000 illusztráczion — képekeu és ábrákon — mutatja be minden idényre a legujabb divatot, a fehérneműek legszebb mintáit, a kézimunkák minden ágazatat értelmes magyarázatokkal kisérve. Minden száma mellett relváltva hoz szabásrajzokkal nagy ivet himzőrajzokkal, monogrammokkal és papirból kivágott szabásmintákat. A „Budapesti Bazár“ minden száma mellé egy müvészileg rajzolt, szinezett párizsi divatkép van mellékelve

A **„Budapesti Bazár“** gazdag szépirodalmi részével, diszes kiállitásával és hasznos mellékleteivel páratlanul all a divatlapok között.

A **„Budapesti Bazár“** szépirodalmi részet egy iv regénymelléklettel bővitettük meg, melyből idővel **csinos könyvtárt** gyüjthetnek az előfizetők.

A jövő évi regénymelléklet, a kedvelt franczia iró Daudet Alfons

„VESTRIS KISASSZONY“

czimü rendkivül érdekes regénye lesz.

A **„Rózsaszinboritékot“** annyira megkedvelt **„Társalgó csarnok“**-ot — **kérdések és válaszok** közlésére — továbbra is t. előfizetőinknek engedjük át.

A **„Budapesti Bazár“** előfizetője, megrendelhet saját nevére **monogrammot** fehérneműek jelzésé e.

A **„Budapesti Bazár“** a megrendelések rovatában ismerteti a főváros legjelesebb és legjutányosabb üzleteit.

Csak is a **„Budapesti Bazár“** részelteti vidéki t. előfizetőit azon kedvezményben, hogy elfogad bármily tárgyra megrendeléseket.

Előfizetesi feltételek.

A „Budapesti Bazár“-ra a regénymelléklettel együtt:

Egész évre (januártól—deczember végéig)	10 frt — kr.
Fél évre (januártol—junius végéig)	5 frt — kr.
Negyed évre (januártól—márczius végéig)	2 frt 50 kr.

Kedvezmény árban rendelhetik meg t. előfizetőink:

A **„Kilencz milliomos ember“** czimü regéryt; 80 kr. Bolti ára: frt 1.20.
A **„Heién“** czimü regényt; 80 kr. Bolti ára: 1 frt 20 kr.
A **„Méregkeverőnő szerelme“** czimü regényt; 50 kr. Bolti ára: 80 kr.

Az előfizetési pénzek a „Budapesti Bazár“ kiadóhivatalához küldendők (Koronaherczeg-utcza 17. szám.)

Mutatványszámot küldünk szivesen.

Bérbe kiadó lakások.

A pokorágyi-utczában a 9. szám alatt egy 3 szoba, konyha, kamara és fatartóból álló lakás akár 1886. év Sz.-György napjáig, avagy tovább is, azonnal bérbe kiadó. — Nemkülönben a Losonczi-utczában a 47. szám alatt 1886. év Sz.-György napjától tetszés szerint több évekre, s egy udvarban két különálló lakás együtt vagy elkülönitve bérbe kiadó Az első lakás áll 3 szoba, konyha, kamara, záros fatartó és egy rész kertből. A második lakás 2 szoba, konyha, kamara, záros faszin és kertből. — Bérleni szándékozók értekezhetnek **Benyo Béla** kereskedésében.

Bérlet.

Egy jókarban tartott falusi birtok, mely áll 95 osztályozott hold szántóföld és kitünő termő rét, 17 hold erdei legelő, és 101 hold vegyes közös legelő $^{405}/_{960}$-ad részéből, gazdasági épületekkel (istállók, csür, magtár, lakóház, kert) vasuti állomástól egy órányira távolságra fekvő helyen kedvező feltételek mellett, gazdasági felszerelés, marha, őszi vetés és takarmány állománnyal vagy a nélkül bérbe adandó.

Bővebb felvilágositást ád tekintetes **Balajthy László** ur Gesztetében, u. p. Feled.

Értesités.

Az év vége és ezzel kapcsolatban a szokásos vagyoni leltározás közeledvén, van szerencsém a n. é, közönség becses figyelmét azon kedvező körülményre irányitani, hogy az emlitett alkalomból, s különösen azért is, hogy az évad végével raktáromat kisebbithessem, a raktáromon levő czikkeim árait tetemesen lejjebb szállitottam, s hogy a czikkeim sokoldalusága felől kellő tájékozást nyujthassak, van szerencsém azokat a következőkben elősorolni u. m.:

Folyó áruk: Rumburgi-, creász- és sziléziai vásznak $^4/_4$, $^5/_4$, $^8/_4$ és $^9/_4$ szélességben, czérna- és pamut-gradli, valódi Schroll-féle chiffon minden szélesség és minőségben, valódi czérna-kanavász és tolltokra való nagyin különböző szinben, derékalj- és butorcsinvat sötét és világos szinekben, fehér piquét és zsinóros barchet, fehér vászon és czérna battiszt zsebkendők s ugyanolyanok szines ábrákkal, valódi czérna abroszok minden nagyságban egyenkint és 6-, 12- és 16 személyes teritékekben, törülközők rojttal vagy rojt nélkül, szines- és fehér tricot-, canava- és czérna kávés teritékek.

Divat- és selyemkelmék: Flanell, cachemir, loden, kasan, crepp, molton, gyapju-satin, rips, beige, cheviot, foulè, női posztó és fekete s szines terno minden minőségben, továbbá ruhára való szines selymek, satin de Lyon, faille, nobless, grosgrain és surrah selymek feketében.

Fehérnemüek: Csipkefüggönyök beosztva és méterenként, brillantin, battist-clair, moull, tarlatán, piquét, igen elegans kiállitásu hálóköntösök (corsett), szines és fehér alsószoknyák nyári és téli évadra, női ingek chiffon- és vászonból, dús kiválasztás fehér és szines férfi-ingekben, a legdivatosabb szabásu gallér és kézelő, fehér és szines kötények simán és kivarrással.

Kendők: Cachencz-, selyem-, berlini-, mohair-, és csipkekendők, báli bemenők, mindennemü és nagyságu fej- és vállkendők, fekete cachemir- és ternokendők selyem rojttal.

Butor-kelmék: Szines nyomatu és beszövött jute, oriental, gobelin, rips, crepp- és vászon-grádli, mindezekhez hasonmintáju ágy- és asztalteritők és függönyök, görfüggönyök (rolett).

Mosó kelmék női ruhákra: Angol zephir, boston, cretton, satin, oxford, szines nyomatu toile, kék festett kelmék és valódi jószinü mosó barchettek.

Disz-czikkek: Fekete-, szines pamut- és selyem bársony, gyöngyözött és fénytelen fekete paszomány, agraffe'ok minden szinben, a legdivatosabb gombok, selyem-, láma- és mosócsipkék, himzett csipkekelmék, atlasz és brocátszövetek, a legdivatosabb nyakfodrok, selyem szallagok, valódi prágai glacè- és szarvasbőr keztyük.

Különfélék: Levarrott paplanok törökös mintáju és olajos kartonból, továbbá cachemir-, satin- és minden szinü selyemből, flanell takarók, futó- és nagy asztalszönyegek, lópokróczok beosztva és méterenként.

Szövött- és rövidáruk: Női-, férfi- és gyermek-harisnya, alsó nadrág és alsó ujjas, ez utóbbiak a Jaeger tanár-féle szabványminőségben is, továbbá fehér és szines kötő-, hurkoló- és himzőpamut, gép- és varróselymek és czérnák stb.

Gyapjukelmék: Kammgarn, cheviot, loden, palmerston, posztó, peruwienne, tosking, tüffel, többféle bojhos kabát- és mindennemü divatkelmék.

Ezen kelmékből mint eddig, ugy ezentul is egész öltönyök elkészitését is elvállalom, mely ruhadarabok kifogástalan állásáról szabómesteremnek eddigelé szerzett érdemei kellőleg kezeskednek.

A magas uraságoknak nagyrabecsült figyelmükbe ajánlom, hogy az év végével bekövetkezni szokott szolgacsere alkalmából minden szükségelt szinü livrée-öltönyök elkészittetését is elvállalom, és azokat a legolcsóbb árba számitom.

Felsorolt czikkeim között számtalan olyanok is vannak, a melyek **karácsonyi és ujévi ajándékokra** igen czélszerüek, kérem becses figyelmét ezekre is kiterjeszteni.

A midőn még megemlitem, hogy raktáramon még igen sok e szakmába vágó, s itt meg nem nevezett czikkek vannak, azon kérelmemet vagyok bátor nyilvánitani, hogy engem megrendeléseivel szerencséltetni és becses bizalmával megajándékozni méltóztassék.

Rimaszombat, 1885. deczember hó 3.

Teljes tisztelettel

ENGEL ADOLF.

Haszonbéri hirdetmény.

Fáy Albert tulajdonához tartozó a gicze-nasztraj és horkai határból összetagositott mintegy 1022 tagositott holdat tevő birtok **1886. évi april hó 1-től,**

haszonbérbe

adandó, a feltételekről tájékozást ad a tulajdonos Szügyben (Nógrádmegye) és Tornalyián **Tomcsányi László** ügyvéd.

Kiadóhivatal: Budapest, V., nádor-utca 7. sz.

Legelterjedtebb s legolcsóbb magyar napilap.

PESTI HIRLAP

pártoktól s kormánytól egyaránt független

POLITIKAI NAPILAP.

Megjelen mindennap, hétfőn és ünnepet követő napokon is, 16—20 oldalnyi terjedelemben.

Októbertől kezdve **rotáczios gépen** nyomatik, mely a lapot **óránkint 10,000** példányban, **teljes 16 oldalon, könyvalakban, felvágva** állitja elő.

Minden héten rendes ZENEMELLÉKLET válogatott zenedarabokkal.

Előfizetési ára: egész évre 14 frt, félévre 7 frt, negyedévre 3 frt 50 kr., egy hóra 1 frt 20 kr.

Mutatványszámok egy hétig ingyen és bérmentve küldetnek.

Munkatársak:
Pulszky Ferenc
Beksics Gusztáv
Törs Kálmán
Pesty Frigyes
Borostyáni Nándor
stb. stb.

Munkatársak:
Mikszáth Kálmán
Dr. Ágai Adolf
Bartók Lajos
Tóth Béla
Dr. Kenedi Géza felelős szerk.
stb. stb.

Rovatvezető munkatársak: Antalik Károly, Gyöngyösy László, Luby Sándor, Schmittely József, Tábori Róbert, stb.

Nyomatja és kiadja **Rábely Miklós**. Rimaszombat, 1885. (Losonczi-utcza 24. szám.)